
Nepokřivený model partnerství

Dalibor Mašek

Dalibor Mašek 2018
<https://creativecommons.org/licenses/>

Poděkování

*Mé životní partnerce a mé ženě Ie'hata-naī
za inspirativní a pokojné zázemí našeho společného domova,
protože bez jejího přispění a její vnímavé podpory
bych toho – zejména o ženách – mnoho nevěděl,
a bez energie, již mě naplňuje, bych se vůbec
do psaní tohoto eseje nepustil.
Děkuji také tomu, který nás k sobě přivedl.
Meo ūummo, Ie, A'h!*

1

Tento esej je napsán a určen zejména těm z vás, kteří jste si vědomi skutečnosti, že člověk byl stvořen jako párová bytost. Vám, jste-li přesvědčeni, že muž a žena jsou si souzeni, aby spolu přebývali bok po boku, aby se vzájemně inspirovali, doplňovali, podporovali a chcete-li, aby se milovali. Je úplně lhostejné, kolik významových sloves si s párovým soužitím spojíme, tak jako tak se v rámci společného bytí muže a ženy vzájemně prolínají, až se takřka stávají synonymy. Prostě následující slova jsou věnována všem vám, kteří jste to doposud ještě nevzdali.

Tento text by se vlastně mohl jmenovat *Stvořitelův model párování*, avšak nerad bych hned v úvodu odradil některé předpojaté, méně informované a nezkušené čtenáře poněkud velkohubým (leč výstižnějším) titulem. Možná i proto tedy zdrženlivěji *Nepokřivený model partnerství*, nebo také *Nepokřivený a zdravý model přirozeného párování a partnerství mezi mužem a ženou*.

Dopředu rovnou odmítám polemizovat o jiných typech partnerství, či spíš o partnerstvích s jiným obsazením a jinou kombinací pohlaví, neboť takové anomálie nemohou být předmětem tohoto pojednání, jsouce v rozporu s ideou zdravého modelu přirozeného párování a partnerství mezi mužem a ženou. Jakkoli si ovšem lidí, jichž by se případně taková úvaha mohla týkat, vážím, a plně je respektuji.

Jsou také osoby, které se jako muž nebo žena vnímají, ale fakticky jimi nejsou. Stačí si však představit například lososa, který se cítí být agamou pustinnou¹, nebo třeba geparda chovajícího se jako impala². Pokud by někomu takové vysvětlení nebylo dostatečně zřejmé, dejte si před oči kilové balení cukru krystal, kterak

¹ nenáročná a mírumilovná pouštní ještěrka

² africká antilopa, oblíbená potrava geparda

duje kuchyní, že jeho životním posláním je solit, a že proto ho tedy máme oslovovat solí. Jedna malá lžička do kávy – a vcukuletu máte jasno.

Nejspíš vás také napadne, že zvolené téma je příliš rozsáhlé, rozmanité, hluboké a náročné, aby je kdokoli mohl s odpovědností uchopit celistvě, v úplnosti a dostatečně průkazně.

O to tu ale nejde. Dnes, kdy lidé žijí úprkem, a i ti o dost pomalejší v poklusu, není čas pročitat příliš upovídané texty, i kdyby snad měly solidní vypovídací hodnotu. Zkusíme to jednodušeji a trochu zkratkovitě.

Ostatně soudím, že věc vzdor své závažnosti není ve skutečnosti ani zdaleka tak komplikovaná, jak byste snad čekali nebo jak by se zprvu mohla zdát. Nechci zacházet do detailů. Ale ani nemusím, protože pro pochopení principu nejsou zbytné podrobnosti vůbec zapotřebí.

Buďte bez obav, je to jednoduché a – možná pro vás i trochu překvapivě – průzračně srozumitelné. Jenom se nesmíte nechat zaslepit tím, co vidíte, s čím se zatím běžně setkáváte a co se dnes a denně děje kolem vás.

Abyste vůbec mohli správně a nezkresleně rozpoznat a následně pochopit, jak bylo párování a partnerství člověka (muže a ženy) zamýšleno a nastaveno, tedy jak vypadalo na samém počátku, než je po tisíciletí lidové tvořivosti mnozí zdeformovali až do té míry, že ve své původní nezkreslené podobě na ně prakticky nenarazíte, pokuste se na chvíli zapomenout na všechno, co můžete okolo sebe pozorovat svýma očima, a také na to, co je slyšet od moderních partnerských (a manželských) poradců a k přečtení ve všech těch sloupkách populárních magazínů. Přistupujte ke všemu pokud možno nezaujatě a s otevřeností. A raději se i odpoutejte od dozvuku svých dosavadních zkušeností.

Pravděpodobně jste zatím na toto téma a pod tímto úhlem pohledu nic podobného nečetli ani neslyšeli, a kdoví, snad vás nezvyklý vhled i trochu překvapí nebo zaskočí. Množství kontaktů s lidmi a rozsah diskutovaného i napsaného materiálu k této věci mě však opravňují nedělat již žádné kompromisy. Neobaluji informace do líbivých a/nebo přijatelných frází, neoslubuji význam frází a vět, nesnažím se být – jak se dnes říká – politicky korektní. Tedy mlhavý a rozplizlý a zamlčující fakta. Lidé mají právo na nezkresené (nepokřivené) svědectví. Co je svět světem, žádné obelhávání nikdy nikomu ještě neprospělo.

Píšu-li pak *žádné kompromisy*, neříkám tím zároveň, že bych nevěděl, co znamená tolerance a že s ní neumím zacházet. Mám s tolerancí bohaté zkušenosti (bohužel i negativní) a schopnost domluvit se i za použití nějakého toho kompromisu je pro mě v běžném kontaktu každodenní rutinou. Mám-li ale dosvědčovat, jak se zásadní věci dějí a jak jsou, musí jít všecken kompromis stranou. Prosím, počítejte s tím.

Také se může stát, že následující odstavce budete vnímat jako cizí a nepřijatelné. No a co! Můžete si myslet a říkat, co chcete a žít tak, jak uznáte za vhodné. Toto moje svědectví je vám k dispozici, ber – nebo nech být. Nikoho o ničem nehodlám přesvědčovat, je to moje a jen moje svědectví o věcech, s nimiž jsem v životě přišel do styku, a které jsem poznal.

Proč nespravedlivý nerozpozná spravedlnost spravedlivých?

Protože je nespravedlivý.

Proč pošetilec neuznává moudrost moudrých?

Protože je pošetilý.

A proč nepřijímá lásku milujících?

Protože v něm láska není.

Možná budete mít dojem, že některá slova nebo fráze se i v podobných souvislostech opakují. Není to nezamýšlenou chybou v textu ani nedostatkem mé pozornosti.

Naopak, je to potvrzením, že se točíme stále okolo jednoho ústředního tématu, a to že je – jak už jsem řekl – ve skutečnosti jednoduché a srozumitelné.

Vzhůru tedy do hlubin – chtělo by se říct – tajemství zdravého a nepokřiveného párování a partnerství muže a ženy.

Třebaže to žádné tajemství není, jenom si to mnozí lidé neuvědomují, případně před tím zavírají oči a nechtějí o tom nic slyšet ani vědět. Ke škodě své a ke škodě lidského společenství obecně.

2

Předně byste měli porozumět jedné podstatné věci. Člověk není vrcholným článkem evoluce, výsledkem miliónů let trvajícího vývoje, nebo snad jakýmsi extra finále, nejvyšším savcem, jenž se prozatím nejlépe zdokonalil z nějakých předchozích forem života.

Člověk je zcela unikátním stvořením, stejně jako jedinečným stvořením je klokan, baobab nebo tulipán. Nelze proto jeho charakter vykládat odvozením od jiných živých tvorů, ačkoli v jejich podobě, jejich fungování a chování jistě podobné znaky nalézáme.

Pro lepší představu uvádím, že osobní vůz Audi A8 (dokonce ani A3) nevznikl z Trabanta, jakékoli BMW rozhodně nemá svůj původ v ruské Ladě a Ford Mustang se určitě nevyvinul ze stařícké české Airovky (všechna čest této klasické krásce). Jsou unikátními výrobky, trochu jinak řečeno, samostatnými výrobními (stvořitelskými) projekty.

To si dovoluji prohlásit navzdory sotva zpochybnitelnému faktu, že všechny tyto vozy mají nápravu, kola, převodovku, volant, světla a něco jako palubní desku, coby společné znaky. Inu ve všech případech se jedná o invenci jejich jediného výrobce/stvořitele – člověka. Doufám, že mě nebudete chytat za nedokonalost tohoto příoměru.

Sledujme nyní, jak jedná muž a žena jako dospělí, otevření, vstřícní, a trochu už znalí lidé. Citlivé, empatické, tvořivé a stále se vzdělávající bytosti se schopností vnímat hodnotu a sílu slova a jeho působení, jež druhým a priori neubližují, ale upřednostňují spíš moudrost před inteligencí a prospěch společný před individuálním. Lidé sebevědomí, vyrovnaní, harmoničtí, se smyslem

pro humor, a pro všechny tyto charakteristiky mimo jiné také krásní a přitažliví.

Ne jako zakomplexované osoby, které protežují nejvíc své ego, a stále a stále se snaží přesvědčovat sebe i okolí, že jsou někým jiným (a samozřejmě lepším). Ztracená individua, která se s klapkami na očích hrnou za pofidérním materiálním prospěchem, ať to stojí, co chce, tedy zejména ty ostatní.

Takže od začátku. Muž nikdy neosloví ženu a neučiní jí žádný návrh směřující k partnerství, jestliže ona před tím nevyslala – a on nezaregistroval – signál, jímž naznačuje svůj zájem. Opakuji: dospělý, vychovaný, poučený a vnímavý muž to nikdy nedělá. Není přece nevycválaný a bezohledný buran, který by tím ženu mohl uvést do nepříjemné situace (jak se říká do rozpaků).

Pokud však žena takovým signálem dá srozumitelně najevo, že o něm uvažuje, že by pro ni mohl být vhodným partnerem, cítí při něm sounáležitost a slučitelnost, je počátkem vztahu právě tohle, totiž tento její *nultý* krok ke sblížení. Nečeká nečinně, až jemu nějak *dojde* (zcela bez jakýchkoli indicií), že by mohla mít zájem. Ví totiž, že muž na úrovni – a o jiného přece ona nestojí – bude důsledně respektovat její případný nezájem (nevysláním signálu) a nepatřičným návrhem na ni nevhodně (a marně) nezaútočí.

Toto je právě její, ryze ženský způsob iniciativy. Toto je její prostředek a možnost, jak nemuset být pasivní a trpně čekat, že se jí snad někdy někdo ujme.

Takový signál může vypadat jako letmé pousmání, sotva patrný úklon hlavy, drobná úprava účesu, soustředěnější pohled vyjadřující zájem – žena už ví, muž to pozná. A celkový projev ženy ukazující na to, že není zadaná a že je připravena pokusit se o vztah právě s tímto mužem.

Když muž zaregistruje – a takový muž to zaregistruje, není žádné poleno – signál zájmu ženy, je nyní právě on na tahu, aby učinil ten *první* krok. Cokoli, pohled, úsměv, slovo uznání, pochvaly, nečekaná nabídka pomoci nebo služby, později pozvání... Cokoli, vše slušně, důstojně, třeba s vtipem, ale ohleduplně a s maximálním zaujetím pro solidnost. Velmi pravděpodobně by přece mohlo jít o jeho budoucí partnerku pro život, o matku jeho dětí, o jeho ženu. Takže podle toho se k ní chová! A to je zase ryze mužský způsob, jak být aktivní a iniciativní.

Tyto role není rozhodně dobré zaměňovat, nebo si je vzájemně prohazovat. Není jednoduše vhodné snažit se o to, co je vlastní druhému pohlaví a v čem ho najisto nepřekonám. Navíc snaha o inverzní přístup by sotva mohla být kvitována, neboť je neočekávána a logicky i nechtěna. Nemohlo by tak dojít k nepokřivenému, zdravému a přirozenému kontaktu pokračujícímu k následnému seznamování.

V každou chvíli počínajícího kontaktu – ale vlastně vždy a stále – musí mít oba možnost svobodného ústupu. Ne že by ji plánovali využít nebo i využívali, ale ta možnost tu být *musí*. Zajišťuje pocit i faktickou přítomnost ničím neomezované svobody, volnosti a maximálního respektu. Nechceme si přece nic vynutit, rozhodně nikým nemanipulujeme, přitahuje nás ta naprostá dobrovolnost svobodného rozhodnutí.

Ještě jednou. Oba jsou si vědomi nezbytné podmínky, že je nutné v každý okamžik zachovávat a chránit prostor pro svobodné rozhodování. Teď a napořád. Vždy.

Uvědomte si, prosím, že základem veškerého jednání je úcta ke svobodě a respekt ke každé lidské bytosti. Schopnost přistupovat k druhým bez známky manipulace, vnučování a vynucování si, s empatií a snahou neuvést druhého (a kohokoli) do situace, kterou si on sám nepřeje, a která by mu mohla být nepříjemná.

Odpovědnost.

To je úplný základ, na němž je pak dále budován důvěrný partnerský vztah. S člověkem, se kterým budeme prožívat mimo každodenní rutinu i velmi intimní chvíle, neboť nám v jeho případě jde o plnohodnotný dlouhodobý partnerský vztah s erotickým nábojem.

Proč erotickým?

Protože muž, vedle kterého budu stát, je pro mě ten pravý a správný a jediný, a já jsem jenom jeho. Napořád! Protože ta nádherná bytost po mé pravici je má žena, má jediná, a já ji budu chránit jako svůj největší poklad. Protože – kdyby to stále ještě nebylo jasné – právě o takovém párování je tady řeč.

Patrně máte, nebo jste již měli, anebo třeba až právě teď vás napadají k tomuto tématu nějaké otázky. Nejsem gnostik³, abych se pyšnil poznáním veškerenstva, ale něco přece jen vím. Určitě také nejsem ezoterik⁴, takže – žádné tajnosti, nic si nenechám jenom pro sebe – i proto se vynasnažím, abyste pro ně měli i odpovědi. Dostaneme se k nim za okamžik.

³ gnostik se domnívá, že všechny otázky života může zvládnout svým rozumem, a že svět je již za fyzického života v úplnosti poznatelný

⁴ člověk uchováající vnitřní poznání, o kterém se domnívá, že je určeno pouze zasvěceným (jemu), a stavící se jako ten, kdo zná a má přístup k tajemství; pro ezoterika je předmět jeho poznání zásadně posvátný, tajemný, vznešený, podivuhodný a velkolepý

3

Muže i ženu přitahují – mimo jiné jim specifické – podobné společné příznaky. Má o mě (jako o intimního partnera) zájem a je pro mě vhodný/vhodná. Vzájemně se doplňujeme, inspirujeme, obohacujeme, vedle něho/ní jsem lepší, jsem to já, cítím se dobře, zažívám chvíle naplnění, hrdosti, důstojnosti, povznesení, pokory a krásy, a co je velmi, velmi důležité, vnímám a zažívám realitu *jistoty dalšího dne*. Nemám žádný důvod a ani netrnu obavami, že hned příštího rána se zakouká do někoho jiného.

Tohle bude užitečné probrat detailněji. Všichni si samozřejmě uvědomujeme, že v průběhu našich dní se může stát prakticky cokoli. A pak – jaká že jistota v dnešním světě! Jde však o *pocit* založený na absenci indicií, které jsou schopny vyvolávat neklamný dojem odtažitosti, hrozby odchodu, následné opuštěnosti apod.

Z čeho by tedy měla pramenit taková jistota, o které si běžné lidé myslí, že tu není, že ani *zákonitě* nemůže být a že zažívat ji je nereálné, a proto – jak také říkají – idealistické?

No přece z toho, že výběr probíhá na základě *skutečných* hodnot a povahových rysů, jež nám konvenují, a které navíc nesou znaky trvanlivosti. Není to povrchní a chvilkové zahledění se do úsměvu, sympaticky vyhlížející tváře, pohledu, účesu, módního způsobu oblékání (je prostě cool!), od celé osobnosti odděleného tělesného orgánu, nebo luxusního osobního vozidla, exkluzivního příbytku a jiných podobně pomíjivých entit. Není to sázka na momentální vjem, a už vůbec ne spolehnutí se na účelově vytvořený *dojem*, pro tu příčinu pak dojem bezpochyby klamný.

V partnerství, o kterém mluvíme, je takový pocit jistoty přirozenou součástí trvalého vztahu. Významnou skutečností, která vede ke klidu a jistotě, je i fakt, že si mě vyhlédla bytost seriózní,

dospělá, sebevědomá, tolerantní, vyznávající hodnoty dlouhodobější povahy a spějící k moudrosti.

Proč je to vlastně tak důležité? I k obchodnímu partnerovi přistupujete jinak, když nic nesvědčí o tom, že stále hledá, jak vás nahradit jinou (obchodní) variantou. I v zaměstnání se cítíte daleko bezpečněji a vaše pracovní výkony jsou stabilnější a kvalitnější, můžete také přicházet se zlepšovacími návrhy a kalkulujete s metodikou v dlouhodobější perspektivě, když víte, že s vámi zaměstnavatel napříště počítá.

Proto i (a zejména) v intimním partnerském vztahu jste pokojnější, vyrovnanější, trpělivější, harmoničtější a velkorysejší a přistupujete ke svému partnerovi s daleko větším nadhledem, klidem a důvěrou, víte-li, že bude nějaké společné *zítra*. Když víte, že máte před sebou dlouhodobou perspektivu, automaticky zažíváte daleko spřízněnější vztah, jelikož cítíte, že s vámi partner počítá. Podle toho také jednáte a podle toho také váš vztah vypadá.

Snad nejpádnejším aspektem pro zachování *jistoty dalšího dne* je mimořádně užitečná okolnost, že před i po případném kontaktu a po seznámení se s možným partnerem, ale vlastně vždy a stále, se muž i žena chovají a jednají konstantně. Stále! Fakt seznamování to nijak neovlivní, oni své chování nijak vědomě neupravují, nekorigují ani neretušují, zkrátka nedojde u nich k zásadnímu povahovému zvratu. To má opravdu dalekosáhlý a hluboký dopad na kvalitu i samotný osud startujícího vztahu.

Oba si totiž v nastalém okamžiku seznamování na nic nehrají, nic nepředstírají, konstantní projev je jejich trvalou vizitkou. Včera, dnes i zítra. Každý jedinec se přirozeně v průběhu času rozvíjí, jak nabývá vědomostí a zkušeností, jak se stále učí a zraje. Ale to je obohacování a prohlubování kvality osobnosti, nikoli zásadní obrat v jejím charakteru a náhlých změnách v projevech jejího chování.

Není proto možné, aby se stalo, s čímž se tady lze běžně setkat, že již po půlroce vztahu nevycházíte z údivu, spíš však z rozčarování až zděšení, s kým jste to vlastně spojili svůj život. Vždyť on/ona je úplně někdo jiný! Rovněž také nehrozí situace, kdy jeden má nutkavou snahu druhého převychovávat a předělávat v někoho celkově jiného.

Zatím jsme stále probírali vlivy, které pozitivně působí na vzájemnou přitažlivost a jsou důležité pro obě pohlaví společně. Doplníme je nyní o vlivy osobitě.

Muže k *jeho* ženě specificky přitahuje její půvab, něha, kvalita a vůně pleti, tělo vypovídající o jejím zdraví, kultivovanost pohybu, řeči a jejího vystupování obecně, o něho projevovaná péče a starost o teplo rodinného krbu, schopnost jej oceňovat, důstojnost, vznešenost a mírnost. Chce v ní vidět svoji královnu.

Ženu naopak k *jejímu* muži přitahuje jeho odhodlání, rozhodnost, zásadovost, dodržování slova, síla, tělo svědčící o jeho zdraví, schopnost ochránit ji a jejich společné děti, nebojácnost, přímocharost, velkorysost, nadhled, schopnost vyřešit problém, chytrost i moudrost, smysl pro humor a shovívavý přístup ke slabším. Chce k němu vzhlížet jako ke svému králi.

Znovu zdůrazňuji: zdravé a nezdeformované jedince k sobě přitahuje fakt vhodnosti, ale hlavně, hlavně zjištění, že o mě druhý má zájem, což také odpovídajícím způsobem vyjádří. Žena po svém, muž po svém. Zájem druhého je vlastně takovým spouštěčem aktivit vedoucích ke kontaktu, k seznámení, k bližšímu poznávání a k případnému partnerství.

4

Najděme teď společně odpovědi na otázky, které pochopitelně mohou každého napadnout, když se náhle ocitne před okolnostmi, se kterými se dosud nesetkal.

Co když se mi líbí žena, o kterou bych stál, a která mě přitahuje, ale ona nevysílá žádný signál, ze kterého bych mohl dovodit její zájem?

Líbit se vám může. Jako se vám líbí květina, útulný příbytek, milá dětská hračka, rozbřesk nebo západ slunce, skvěle vyvedený hudební nástroj, dovedně zkonstruovaný osobní vůz, mistrovsky vymodelovaná socha nebo namalovaný obraz, nebo konečně působivě urostlý strom. Tak se vám také může líbit pohledná žena.

Ale žena bez signálu zájmu vás nemá co přitahovat! Mimo chodem, ona vás de facto nepřitahuje, to vy pouze *pocitujete* nějakou přitažlivost. Ale ta není zdravá a není namístě, protože ona o vás nemá zájem (ona tu přitažlivost nezpůsobuje ani nečiní). Proto ani nemůže být vaší partnerkou a váš pocit, že vás přitahuje, je váš problém, způsobený – promiňte mi – právě tou pokřiveností, o které se zmiňujeme v celém tomto pojednání. Jak vás proboha může přitahovat něco, co vás odmítá?!

*Model chování, kdy člověk prahne po tom,
co je mu nedostupné a co nemůže mít,
je od počátku zvrácený.*

Pochopte jednu věc. To, že vás někdo nechce, si nesmíte brát osobně! Dokonce ani jako osobní neúspěch, třebaže to tak máme sklon pocítovat. Ona má jen jiný pohled na svět, jinou životní filozofii, preferuje jinou vůni, jiný režim trávení volného času, má

odlišný přístup k dětem, a třeba i milování chce nějak jinak. Nejste pro ni *vhodný*, ale – pozor – ani ona není *vhodná* pro vás!

Ona vás spravedlivě a férově nechce (a nedělá nic pro to, aby vás přitahovala), jinými slovy neklame vás – jedná korektně, a vy ji nemáte co navrhnout partnerství, neřkuli ji milovat. Že vás přitahuje, jak tvrdíte, je váš defekt, vaše pokřivené vnímání.

Potkala jsem muže, ze kterého mám na první pohled pocit, že by pro mě mohl být vhodný. Dala jsem mu to *po žensku* najevo a myslím, že to zaregistroval. Ale nemá se k tomu, aby učinil ten první krok.

No tak on si zřejmě nemyslí, že byste vy byla pro něho vhodnou ženou. Nemá zájem. Vůbec nic se neděje. Situace vám dává prostor pro důstojný ústup se ctí a bez jakékoli poskvrny.

To se stává. A je to srovnatelný stav, jako v předchozím případě, když naopak žena nevyšle žádný signál k muži, který se chystal o ní uvažovat. Bez jejího naznačení to ale nesmí udělat. Je to veskrze seriózní a korektní chlap a ctí její názor.

Napadá mě analogický obraz. Květina natáčí svůj květ k opylovači (včela, čmelák, motýl apod.), ale on ji pomine a letí dál. A z druhé strany: opylovač letí kolem se zájmem opylovat, ale ona k němu nenatočí svůj květ, v tomto případě jej spíš odvrátí nebo uzavře. Nic špatného ani nepřirozeného se nestalo, je to přesně tak, jak má výběr být realizován. Fungující výběr. Dokonce i z toho je patrné, že role květiny a opylovače jsou odlišné, jakkoli hrají podle jedněch pravidel společnou hru.

Některé otázky mohou generovat podotázky.

Muž, jehož jste si na základě jeho chování a vzhledu vytipovala jako vhodného, vám neučinil žádný návrh, ačkoli jste mu k tomu

svým jasným signálem dala zelenou. Vy si ale nemyslíte, že by důvodem byl jeho nezájem, ale že váš *signál nerozpoznal*.

Pomiňme možnost, že vaše zelená na semaforu nebyla až tak zelená, jak se domníváte, nebo že možná šlo o poněkud, nebo spíš značně jiný odstín barvy. To je jiná otázka. To se může stát.

Jestliže však váš ženský náznak byl v pořádku, pak věc musíte nechat být a jít dál. Muž, který nerozpozná to specificky ženské návštěví, je buď natvrdlý a má se do budoucna dost co učit, nebo je dosud vnitřně nezralým jinochem – a taky se má dost co učit. V obou případech to není chlap pro vás.

To však vyvolává další nikoli pominutelnou otázku. Fakt jste si myslela, že by takový člověk mohl být vhodný k úvaze o vašem intimním partnerovi pro život, když jste si ho na základě jeho chování a vzhledu vytipovala jako vhodného? Nerozpoznala jste, že je příliš mladý, nezkušený, nepoučený nebo nedostatečně zralý dřevák, když neumí hry dospělých? Přemýšlejte o tom.

Co když žena vysílá k muži signál jasně ukazující na její zájem, ale ve skutečnosti o něho nestojí?

Tak tohle mě fakt může nadzvednout! Co je tohle za jednání! Jedna z dobře viditelných klasických zvráceností a pokřiveností.

Ano, až nezdravě často jsme svědky situace, kdy ženy tohle dělají. Vábí muže, natáčejí k němu svůj květ, dělají se pro něho krásnými, zahájí tu hru na kontakt a seznamování, svým signálem jej vyzývají k prvnímu kroku. Ale ať už on zareaguje, nebo ne, faktický zájem o něho nemají, na něm jim nezáleží. Tohle je velmi nekorektní a cynické chování. Tak se projevují nezralé, nesebevědomé a bezohledné ženy.

Dospělá a kultivovaná žena s úctou ke každé lidské bytosti tohle nikdy neudělá! I když o muže, jako o partnera pro svůj život, nestojí, přesto jej respektuje, a v žádném případě mu nechce nijak

ublížit. Váží si jej jako člověka a ví, že *není jeho vinou*, že se k sobě nehodí, že by pro ni proto nebyl vhodnou volbou.

Setkávám se často s racionálně se tvářící námitkou, že není ani tak důležité, jak ke kontaktu a seznámení dojde, ale hlavně že se lidé spárují, a že partnerství vzniklo, což je zajisté přece smyslem celé té operace *namlouvání*.

No ano, smyslem je, aby člověk žil v páru, ale ne *za každou cenu* a *s kýmkoli*. Smyslem je, aby byl satureovaný ve vztahu činorodém, pokojném, naplňujícím a dlouhodobém s partnerem, jehož považuje za jediného a pravého, a se kterým je předpoklad jistoty dalších dní (a ovšem i nocí).

Jakmile jste totiž v dočasném vztahu s *převozníkem*⁵, tak ano, možná jste si spolu trochu užili, možná spolu chvilku na bázi pouze nějakého společného jmenovatele vydržíte, ale nevíte dne ani hodiny, co bude dál, a ostatně – tak jako tak to není ten správný a vhodný partner se všemi z toho plynoucími důsledky.

Některá převoznická partnerství jsou však výsledkem dohody (náhrada za ztraceného nebo dlouhodobě nepřítomného rodiče, výchova nevlastních dětí a další důvody) a po nějakou dobu mohou celkem obstojně fungovat a posloužit (pokud jde opravdu o dohodu). Tato provizoria jsou však mimo rámec nepokřiveného modelu partnerství.

I muži projevují podobnou deviaci tím, že spustí bezohledný a nezodpovědný atak na ženu, která může být nepřipravená, která právě o něho nemá zájem, nebo která má aktuálně jiný životní program. Tím jí mohou připravit horké chvilky zaskočení, nepatřičnosti a trapnosti, většinou opravdu nic příjemného. Takto se chová nevychovaný a bezohledný křovák (původních obyvatel jižní Afriky se tím samozřejmě nechci dotknout ani v nejménším).

⁵ osoba pro dočasný a neperspektivní vztah sloužící k *převezení z jednoho břehu na druhý*

*Čím více ozdob, tím méně krásy,
čím silnější hlas, tím slabší argumenty,
čím plnější ústa slovem „láska“, tím prázdnější a pustší srdce,
čím nadutější namlouvání, tím ubožejší povaha.*

Některým spekulantům to ale z nějakých podivných pohnutek nestačí. Není nakonec věcí každého člověka, koho si vybere?

Je i není. Je přirozeně vašim svatým právem si svobodně vybrat, s kým se rozhodnete trávit své všední i intimní dny. Ovšem stejně tak je právem nemocného odmítnout léčbu, je rovněž svobodnou volbou vybrat méně vhodné řešení, a je také nanejvýš svobodným rozhodnutím každé lidské bytosti přiklonit se ke lži a odmítnout pravdu, případně poslat k šípku stvořitele a chlácholit se vírou, že evoluce má své finále ve smrti, a pak je stejně po všem.

To se namnoze také děje!

Můžete odmítnout ruku, jež vás chce zachytit před pádem.

Jenže nežijeme ve vzduchoprázdnu, ale víceméně zakomponování uvnitř společnosti, a každé naše rozhodnutí, každý krok i skutek, každé vyřknuté (i napsané) slovo má na ni nějaký dopad.

Nechme stranou detaily, jako že nepřijetí léčby se může společnosti (i vám) nakonec velmi prodrazit, odmítnutí nabídnuté pomoci může vést k daleko tristnější situaci a topení v kamnech chalupy nevhodným palivem bude mít destruktivní vliv na životní prostředí a na dýchací cesty vaše i vašich sousedů.

Můžete si vybrat, koho chcete. Ale pokud to nebude dobrá volba, pokud se pustíte do partnerského dobrodružství s nevhodnou osobou, jež k vám nepatří (protože se k vám nehodí), nebudete ani jeden zrovna moc spokojeni, radostní, naplnění, klidní, vyrovnaní, plní energie a třeba vstřícnosti k ostatním. Nebudete těmi dospělými, duchapřítomnými a kultivovanými lidmi, kteří jsou obohaceni a radostí, kam jen oko dohlédne.

A tady je ten problém. Svoji nezodpovědnou a nevhodnou volbou dáte vzniknout pokřivenému a nezdravému zárodku, který s železnou logikou věci doroste do plodu nekompromisně a dlouhodobě kontaminujícího své okolí a postupně stále širší okruh společnosti nespokojeností, nervozitou, nevyrovnaností, netrpělivostí, podezřívavostí, nesnášenlivostí, nevěrou, skepsí a dalšími a dalšími následky deformované osobnosti.

To je stav, kdy už to není jen a jen vaše věc. Jakékoli svobodné rozhodnutí o čemkoli má své limity, jež jsou vykolíkovány ohleduplností a zodpovědností.

Při dobré paměti, nemohu se nevrátit k výrazu *namlouvání*. Není žádnou náhodou jeho příbuznost s termíny, jako usmlouvání, přemlouvání, vmlouvání nebo smlouvání, což jsou – zase nikoli náhodou – pojmy, které svým významem a působením smyslově zapadají mezi manipulativní projevy z oblasti obchodu a reklamy. Domlouvání, promlouvání a vymlouvání jsou zase slova používaná při výchově dětí.

Cožpak takhle chceme přistupovat k někomu, koho respektujeme, jehož si ceníme, ke komu vzhlížíme a o kom uvažujeme jako o svém budoucím intimním souputníkovi pro celý náš život? To opravdu hodláme z člověka našeho seriózního a opravdového zájmu učinit nedospělý předmět manipulace? A kdyby nakrásně se i namluvit (usmlouvat, přemluvit...) dal, bude pak ještě někým, koho si budeme moct vážit? Kdo nás bude přitahovat a eroticky vzrušovat? Pro mě osobně je slovo *namlouvání* nevhodné a nepoužitelné.

Jak poznám pro sebe vhodného partnera, toho pravého?
Fajn otázka, měla asi být tou úvodní.

Nejdřív bych vás chtěl ujistit, že když se takový člověk ve vaší blízkosti objeví a vy jej potkáte, tak to určitě zaregistrujete! To je zážitek, který si později vyhodnotíte jako daleko silnější a zásadnější, než okamžik, kdy jste se narodili plus celý váš život doposud. Jakoby zrození přítomnosti vaší spřízněné duše – symbolicky – bylo důležitější.

Schopnost bezpečně rozpoznat, kdy *matici lze na šroub hladce natočit a vzájemně je tak spojit*, má ale i své nezbytné předpoklady.

Protože žena, která si představuje muže hladce oholeného, a zároveň s namodralou tváří dvou až třídenního strniště, nebo muž, jenž se domnívá, že projevem ženské krásy a přitažlivosti jsou dlouhé ženské nohy, anebo televizní rosníčka (případně žábák) označující několikatydenní vedra s teplotami nad 30 °C bez deště za hezké letní počasí („příjemných pětatřicet“), mají velmi zmatenou rozeznávací schopnost.

Lidé s takto dramaticky pokroucenými měřítky mohou mít sice pocit (a budou to i tvrdit), že něco poznali (že všechno poznají), avšak pro jejich pokřivený pohled na svět nepoznají správně prakticky vůbec nic.

Jenom pro pořádek. Pro ženy. Nelze být hladce oholen a zároveň mít strništěm namodralou tvář, tedy kdyby tohle byly ty opravdu klíčové vlastnosti, pro které by žena muže měla chtít. Namodralý nádech už trochu zarůstající tváře je pak vjem způsobený osvětlením scény a tváře herce, nebo také nepřesnou interpretací tmavých ploch filmového materiálu. Taková tvář do modra v denním světle reálně neexistuje.

A pánové. Dlouhé ženské nohy – ačkoli vůbec nevíme, od čeho tu délku odvozovat – jsou spíše nevyrovnaností dimenzí jejího těla. Přirozená délka ženských nohou je ta, která je v relaci k velikosti jejího trupu a rukou. Tento soulad trupu a končetin je tím, co evokuje přirozenou přitažlivost.

Dlouhodobé teploty nad třicet bez srážek jsou klimatický problém, tedy rozhodně nic pozitivního nebo příjemného, i kdyby se tak někteří cítili. Optimální teplota pro prosperující život člověka je stálá teplota kolísající mezi 21 až 25°C s odpovídající vlhkostí. Faktem je, že dnes, čtyřiačtyřicet století po potopě, je už na většině území problematické tyto podmínky identifikovat. Také lidé se rozběhli po Zemi i do krajů s méně příznivým podnebím. Ale suchá parna tupě publikovat jako hezké nebo příjemné počasí, je vážně relativita pojatá opravdu extenzivně.

Jestliže vnímáte slučitelnost v hlubokých charakteristikách a jestliže vás na člověku přitahují pozitivní prvky jeho povahy, jež mají předpoklad trvalosti nebo aspoň perspektivu dlouhodobosti (to je tak daleko, kam již nejste schopni dohlédnout), a když se *splavně* (nenásilně) shodujete v zásadních a nepomíjivých hodnotách, tak ho (vhodného partnera) opravdu poznáte.

A až ho poznáte, tak v okamžiku, kdy vám to dojde, kdy vám ta zpráva doputuje a pronikne až do srdce, budete odměněni životadárnou přející citu, a projde vámi vlna porozumění, vděčnosti, pokory, naplnění a zadostiučinění. Nejen pro jednu, ale poprvé. I později, kdy se pocity přetavují do stabilnějšího vědomí, jsou tyto prameny energie tím, co váš vztah – klidně mu říkáme už svazek – pomáhá udržovat pevně pohromadě.

Pro popis toho, co s vámi ta změna dokáže udělat, nemáme dostatek vyjadřovacích prostředků. Sotva to lze popsat slovy (a asi byste se o to ani neměli pokoušet).

5

Otázky se zdaleka netýkají pouze okamžiků kolem vzniku partnerského vztahu, ale i partnerství již trvajících. A ty vypadají být závažnější.

Mám svoji ženu rád, žijeme spolu již delší dobu (roky), ale přitahuje mě jiná.

Tohle není otázka, ale velký, opravdu velký průšvih. V této fázi již není bez zranění psychiky řešitelný, těžiště problému je ale kdysi v nesprávném výběru.

Vysvětlení můžete najít v otázkách, které se začnou rojit až teď.

Ona existuje žena, jež k vám, zadanému muži, vyslala signál zájmu, že vás teď začala přitahovat? Jestli vám ale nic nenaznačila, jak vás může přitahovat? Dál. Vaše žena vás už nepřitahuje? Nemá o vás už zájem? Přitahovala vás někdy vůbec? Máte ji opravdu rád, jako muž má rád svoji životní partnerku? Přitahují vás snad obě ženy současně? Nebo je víc takových žen? Znovu tedy: Má o vás vaše žena přesto i nadále zájem jako o životního partnera?

Jak vlastně proběhl proces vašeho výběru? Šel jste po trvalejších charakteristikách vaší potenciální budoucí ženy, nebo jste klouzal po povrchu a nechal se okouzlit osidly lákadel dočasných? Nebo vás tolik upoutal momentální (krátkodobý) dojem?

Takových a podobných otázek bychom jistě mohli položit daleko víc. Přesto si ale možná budete chtít myslet, že i tato situace *musí* mít nějaké řešení. A dokonce můžete mít i pocit, že přece jen dost přeháním, když tvrdím, že podobné situace dobré řešení *nemají* (nebo snad něco, co vůbec lze za řešení pokládat).

Vzpomínám si, jak před lety byla jedna žena taky skálopevně přesvědčena, že každý problém je řešitelný, že ze všeho *prostě musí* být nějaké východisko. To je velmi oblíbený výrok dobrodruhů

svého druhu přesvědčených, že všechno a vždy lze utáhnout a zlomit vlastními silami. Tehdy jsem jí načrtl příhodu, v níž parní válec přejede (omylem) jejího psa – s dotazem, jaké řešení by si pro něho (nebo i pro sebe) do budoucna ještě představovala...

Jsou zkrátka situace, kdy mléko je už jednou rozlité, a zhora nic s tím nenaděláte. Tečka. Varoval jsem vás, že už nebudu dělat žádné kompromisy.

Ale pojďme kousek zpátky k položené otázce. Všechna špatná rozhodnutí v klíčových věcech – a výběr životního partnera bezpochyby k takovým rozhodnutím patří – vedou do opravdu složitých a velice pevně utkaných tenat, ze kterých jenom náhodou a s přispěním značné dávky štěstí – a ještě jenom někdy – vede aspoň nějaká cesta ven. Rozhodně se to také neobejde bez hlubokých šrámů. A to je právě důvod, proč dávám takový důraz na pečlivý a zodpovědný výběr.

A všechna ta zásadní šlápnutí vedle, ale já bych byl přísnější, všechna ta nezodpovědná, nepřipravená a nezralá rozhodnutí svědčí o skutečnosti, že je neučinil člověk dospělý, znalý, připravený, duchapřítomný a orientující se na věci skutečné, trvalé a pevné, ale na pomíjivý pel.

Jak z toho tedy ven...

Řeknu vám jedno. Takováto rozhodnutí, jež mají za následek zklamání, bolest, neštěstí, jizvy, případně hotovou katastrofu, nedělají lidé nepokřivení, v jádru svobodní a zdraví, hlavně pak neovlivnění cirkusem okolní společnosti současného světa. Rozuměj, kdo můžeš!

Existuje jedna otázka, která nabývá téměř kultovní povahy.

Co když já ji miluju, ale ona mě nechce. Já ho tak miluju, ale on o to ani netuší.

Můj ty světe! Co to je...?!

Vy ji/ho nemáte co milovat! Vy nemáte milovat někoho, kdo vás nechce, notabene nic o tom netuší. Co jsme si řekli o přitažlivosti v první řadě? Přitahuje nás fakt, že ten druhý nás bere, chce, přijímá.

Ale když já ji/ho tak strašně miluju, proč ona/on mě ne?

Grrr...

Nebudu nyní rozporovat váš pocit, že opravdu někoho milujete. V tom totiž právě spočívá celá ta zvrácenost a pokřivenost, chtít získat někoho, kdo po mně zrovna netouží, nebo koho jsem si i bez jeho vědomí vyhlédl/a.

Touhu získat někoho, na koho nedosáhnu, bohužel (rozhodnutím člověka, nikoli z přirozenosti) velmi silně přizívuje mantra o nedostupnosti znamenající kvalitu, a samozřejmě se na této svízelí podepisuje i zoufalá úvaha, hlavně také už někoho mít...

*Vybírat partnera můžete samozřejmě pouze z osob,
které jsou nezadané,
mají o vás zájem,
a dají vám to nějak najevo.*

Celé to připomíná způsob přístupu lidí ke zboží na trhu: co je nedostupné, bude mít jistě větší cenu. Zaklínadlo nedostupnosti je jednou z nejzhooubnějších deviací, které z výběru vhodného partnera dělají opravdu spíš trh. Nejde ani o vhodnost výběru a kvalitu potenciálního partnera, ale utrhnout to, co je nedostupné a těžko dosažitelné. V každém případě pak trhnout aspoň něco, prostě cokoli. No bože! Proč? Aby ostatní viděli? Pro pocit, že se mi podařilo urvat květ, na který jiní nedosáhli? Nebo že jsem dokázal něco, na co ostatní nemají? Ego, ego, ego...

Minimálně v oblasti vyhlížení vhodného partnera pro dlouhodobý vztah zapomeňte na vylhané a stále do omrzení opakované

spojitosti tohoto světa: dostupné bude asi nekvalitní, nedostupné je určitě cennější.

Vy si máte vybírat mezi nezadanými a vhodnými lidmi! Zadaný člověk není vhodným kandidátem, aby se stal vaším blízkým, intimním partnerem. Nezralý jedinec není vhodným kandidátem stát se vaším partnerem. Nedospělá osoba není vhodným kandidátem stát se vaším partnerem. Vhodným kandidátem není nikdo, kdo o tom neví. Protože jednoduše není kandidátem vůbec!

Výběr vhodného partnera je hra dvou dospělých, svobodných, zodpovědných a uvědomělých lidí znajících pravidla této hry.

6

Následující otázka nám dává možnost probrat několik často dost podceňovaných, jinak ale mnohdy rozhodujících *drobností*.

Výčet pozitivních vlastností pro párování a partnerství je mi celkem jasný. Je ale něco, co mi může zkomplikovat výběr vhodného partnera? Způsobit, že mě někdo, o koho bych měl/a zájem, raději obejde? Jsou okolnosti, které by mohly být překážkou, a kterým je dobré se vyhnout? Samozřejmě uvažuji o *vhodném partnerovi pro dlouhodobý intimní vztah*.

No ano, člověk dělá chyby. Všichni je děláme. Z neznalosti, z nezkušenosti, z únavy, něco jsme třeba nepřijali nebo se ještě nestačili naučit, k něčemu jsme zatím nedospěli. Na některé přijdete sami, ale jsou věci, které se na první pohled zase tak negativní jevit nemusejí, ale problematické jsou a mají potenciál nezdaru.

Co tedy můžeme udělat nejen proto, aby nás někdo při výběru nepominul, ale hlavně také pro sebe a pro svůj život?

Tělo držíme vzpřímeně, nehrbíme se, nesešmajdáváme obuv, nevystřkujeme břicho a neděláme příliš dlouhé kroky; náš postoj a naše chůze má svědčit o přímosti, hrdosti, vyrovnanosti, sebevědomí a důstojnosti, ne o ustrašenosti, komplexech méněcennosti, nedbalosti, zákeřnosti, případně rezignaci (a ženy o chronickém těhotenství).

Vyhnete se nadváze a všemu, co hyzdí naši postavu; lidské tělo je nádherné dílo ve svých původně načrtnutých dimenzích, každá nepřírozená disproporce jeho krásu strhává.

Nijak moudré není ani jakékoli rozrušování pokožky všemi těmi kresbičkami a kérkami. Kdyby byl konstruktér našeho těla přesvědčen, že je na ně z důvodu zkrášlení nutné ještě něco namalovat, udělal by to rovnou.

Ani propichování nebo probodávání různých míst těla (snad mimo ušní lalůčky) není moc dobrý nápad.

Nikdy se nezboříme alkoholem nebo jinou omamnou látkou do té míry, abychom si nemohli stát za tím, co povídáme.

Uspokojování svých tělesných potřeb je vážně vhodné nechat si až do intimního soukromí.

Nepodceňujeme působení vůně těla, pro některé lidi je vůně důležitější, než vizuální vjem. S tím jistě úzce souvisí dodržování hygieny.

Své pocity neskrýváme, a už vůbec ne ty příjemné; projevujeme všechny, ale kladné zvlášť. Uvědomte si, prosím, že i samotné jejich nesdělení (a nesdílení) je jejich zakrýváním.

Pozor na to, co říkáme: vyslovené slovo je schopné nasekat značnou škodu a nelze je nijak vrátit zpět. S napsanými slovy se to má podobně.

Určitě bychom si také měli dát pozor na způsob mluveného projevu; neměl by být nezřetelný, nervní, také huhlání a polykání slabik není dvakrát vábné a nesvědčí zrovna o kultivované osobnosti. Měli bychom také obecně být schopni sestavovat srozumitelná souvětí a vyjadřovat své myšlenky. Rozhodně se vyhýbáme užívání plevelných⁶ výrazů.

Pro nadprůměrně vysokou ženu (nad 175 cm) není asi příliš moudré opticky dále ještě zvyšovat svoji postavu nošením vysokých podpatků, pokud tedy nenajde partnera s aspoň 190 cm výšky; muž nižší postavy se také nijak nesnaží ji ještě dále snižovat.

Ženy upřednostňují oděv vhodný pro ženy, muži pro muže. Ale já vím, je to jako „nebude-li pršet, nezmoknem“, leč přespříliš často se to nedodrží.

Je nanejvýš prospěšné vyhnout se prvkům chování typickým pro opačné pohlaví.

⁶ slova, jež v projevu nebo textu nenesou žádný význam, jsou pouze bezcennou výplní

Projevovat svoji zastydlost vypalováním cigaret (zejména na veřejnosti) také není zrovna něco, o co by dospělý a sebevědomý partner měl stát.

A abych nezapomněl.

Ženy se velmi často pitvoří. Muži se zase vytahují. Tak to ne.

Co mám dělat, když stále nemohu potkat/najít vhodného člověka, který by se mohl stát mým partnerem?

Tohle je skutečně vážná věc.

To se opravdu může stát.

Tato veskrze nešťastná, a nakonec i smutná (a stále častější) situace je právě neblahým důsledkem pokřiveného a nezdravého přístupu k párování a partnerství mezi mužem a ženou, a deformace kultury lidského společenství vůbec.

Člověk je stvořen jako kolektivní orgán (párová bytost), a nemožností se spárovat bezesporu trpí. Pokud tento stav trvá příliš dlouho, sotva se vyhne problémům (včetně zdravotních) z chronického zklamání, nenaplnění a frustrace.

Většina lidí tento stresový stav řeší kývnutím na partnerství nevhodnému jedinci, odolnější a zásadovější povahy radši zůstávají bez partnera.

*Člověk by neměl připustit,
aby se jeho partnerem pro život
stal kdokoli nižší úrovně,
než je on sám.*

Poznámka k rozhodnutí zavelet k *mimořádně exponované toleranci* a přistoupit na *kompromisní* partnerství s *nevhodným* partnerem. Taky byste si dobře rozmysleli, zdali na poznávací okružní jízdu po Evropě (nebo kolem světa) nasednout do vozidla, jehož pneumatiky mají už dost ojetý vzorek, nebo mu chybějí odtržené

zpětná zrcátka. Takovým vozem lze jet, ale není to velmi moudré ani bezpečné. Čeká vás dlouhá cesta cizími kraji s neznámými vozovkami a zvyklostmi, proto by se slušelo zvolit vhodné, hlavně tedy dobře vybavené auto, kterému nic zásadního chybět nebude.

Možná mi zase vytknete, že přece nemohu srovnávat drobet defektní osobní vozidlo s inteligentní živou bytostí schopnou reagovat a třeba se i něco naučit.

Ujišťuji vás, že vstoupit do vztahu s nevhodným partnerem je daleko větší průšvih, a že charakterové deficity lidí se zejména v nevhodném partnerství projevují o poznání kontrastněji a mají daleko tragičtější důsledky než například dobrodružství v autě, které – abychom zůstali aspoň trochu v relaci – má jedno kolo vypuštěné. Fakt nepřeháním.

Zpět k této nepříjemné otázce.

Nejste-li zrovna asociál, chyba nebude na vaší straně. Je mi líto. A je to jen a jen na vás.

7

Už jsme si v úvodu vysvětlili, že ženu i muže přitahují zejména dva klíčové faktory: má o mě (ten správný) zájem a je pro mě vhodný/vhodná. Probrali jsme trochu podrobněji, jak specificky oba svůj zájem (jako o možného životního partnera) publikují (ona signály, on poté vykročí), a nyní věnujme trochu času neméně závažnému aspektu.

Co znamená *pro mě vhodný* a jak má vypadat, když je *pro mě vhodná*. To je opravdu svrchovaně důležitá věc a vážně není radno ji podceňovat. Rozhodně se to nevyplácí.

Jistě se nebudete pozastavovat nad tím, že jdete-li si koupit boty, pravděpodobně budete dbát na to, za jakého počasí vám mají sloužit, pro jakou příležitost jsou určeny, také aby vám šly k oděvu, a jsou-li z kvalitního materiálu, aby příliš rychle „neodešly“. Avšak klíčovým parametrem vašeho výběru bude jejich velikost a zpracování kvůli zjištění, zda vám sednou. Boty, které budete nosit historicky zanedbatelnou dobu, nanejvýš pár let.

Podobnou péči dozajista věnujete pořizování vašeho oblečení, což je rovněž velmi sezónní komodita. Stejně tomu bude, když si půjдете pro nábytek do vašeho bytu, vybíráte věci pro své děti, nádobí do kuchyně, hygienické potřeby, prostředky pro zábavu, na dovolenou atd. atd.

Samozřejmostí je pozornost a péče při výběru potravin, třebaže se – když budete trochu pozorní – můžete najít prakticky čehokoli (abyste v dohledné době neuhynuli).

Zvláštní starost pak určitě budete věnovat výběru osobního vozidla, přestože i ono je velmi dočasným (a stále „dočasnějším“) zbožím, konečně do cíle vaší cesty vás odveze vůz téměř jakýkoli.

Všechny tyto předměty vašeho výběru vám solidně poslouží, a to i kdybyste se třeba drobet švihli a nekoupili zrovna šedavou metalízu Volvo S90 Momentum, ale bílý Superb od Škodovky.

Věnovali jste relativně dost energie na výběr věcí, které po čase tak jako tak doslouží a jsou do jisté míry i zaměnitelné.

Nyní si zkuste představit, že vybíráte takovou drobnost, jakou jsou šrouby a matice pro sestavení například dětské postýlky. Nebudete snad natolik pozorní, abyste vybrali správný průměr dříku (kvůli předvrtaným otvorům), vhodnou délku šroubu a zejména metriku jeho závitu? Tak jo, šroubky už máte, teď k nim ještě přidat matky. Matky *musí* jít na šrouby natočit tak, aby spolu vytvořily pevné, bezpečné a trvalé spojení. Nedáte si na jejich výběru opravdu velmi záležet?

Fakt jsem slyšel nechutnou spoustu lidí říkat, že to s tou vhodností při výběru partnera nemám zase tak hrotit, že bude stačit tolerance (jsi moc náročný/vybíravý), a že se to nějak doladí, případně si to sedne po svatbě nebo později v průběhu společného života.

Nebudu vás obtěžovat (třebaže bych k tomu fakt měl co říct!) zjištěním, že jakkoli bezbřehá tolerance, případně i mimořádná schopnost se domluvit, sama o sobě vůbec nemusí vést k fungujícímu a spokojenému partnerství, když ten druhý k vám pro svou nevhodnost nepatří.

Častou ukázkou nevhodné aplikace tolerance a nijak zvlášť prozíravého přístupu je oddělovat fyzický vzhled od charakterových vlastností člověka. Takovéto, *ale jinak je moc hodná*, nebo *když on je takový fešák*, je jenom zakrýváním si očí před skutečností, že celek možná už zdaleka takový hit nebude.

Ostatně otestujte svoji toleranci a trpělivost při zkoušení bot o číslo a půl menších, nebo se pokuste našroubovat osmičku

matku na šroub desítku (i kdyby třeba měly shodnou metriku závitů, stejnou šestihrannou hlavu, byly ze stejného materiálu a v obchodě zrovna ležely ve stejném regálu a stejném fochu). No zkuste to, do toho!

K čemu vás chci přivést je skutečnost, že výběr budoucího životního partnera, se kterým navíc máme chuť vydržet o hodně déle, než s osobním vozem nebo s dětskou postýlkou, je právě o tomhle. Některé jeho charakteristiky prostě nepřekryjete tolerancí a nezlomíte ani sebelepší rétorikou při pokusu se dohodnout. Pravidla párového soužití musejí (být schopni) dodržovat oba dva, jeden to svojí snahou, kromobyčejnými schopnostmi ani obětavostí nevytrhne.

Zanedbání pozornosti a podcenění vhodnosti při výběru člověka, jenž by se měl stát vaším intimním partnerem na celý život, vede později ke snahám jej mentorovat, manipulovat, dirigovat a dokonce jej vychovávat. Sebevědomého, nepokřiveného a svobodomyšlného člověka nelze takhle zásadně upravovat. Už ani nepíšu *partnera*, protože po takových pokusech končíte.

Předělat dospělého člověka – po nezodpovědném výběru pomíjejícím důležitost slučitelnosti partnera – samozřejmě nejde, o dorostencích jako o možných partnerech snad ani uvažovat nebudeme. Tato snaha je brutálním omylem zejména žen.

Muži si naopak přejí, aby žena zůstala taková, jako na počátku vztahu. Smutným až tragickým omylem muže je ovšem chybná domněnka, že žena, které právě činí své návrhy na perspektivní partnerství, před ním stojí v roli, jež jí náleží, a ve své obvyklé, standardní formě.

Příkladem nevhodného výběru partnera mohou být na první pohled i velmi subtilní důvody, které teprve při pozornějším

zkoumání obnaží svoji závažnost. Proto je tak důležité nepodceňovat i zprvu docela nezřetelné příznaky nekompatibility voláním po (hlavně) toleranci. Víím, o čem mluvím.

Na tak malém prostoru je skoro nemožné vypíchnout vhodnou ukázkou nevhodné volby, protože každá situace má v podání různých lidí své vlastní vyjádření.

Je asi jasné, že dospělá a sebevědomá žena, vědoma si své role, si sotva zvolí macha neustále před sebou tlačícího svého pindíka, kam že by zase zasunul, protože to pouze ukazuje, čím on nahání své (absentující) sebevědomí. Co s takovým...

Ale kolik žen to udělá! No ano, jsou nezralé a nepoučené (možná i nepoučitelné). Snad i ony mají velmi pravděpodobně problém se svojí osobností.

Horší na celé věci je, že i profesionální (čili honorovaní) vztahoví poradci vám budou tvrdit, že postup takové ženy (a takového muže) je přirozený, a dovolávají se znaků chování dávnějších předků člověka včetně evolučního procesu. Mimochodem dnešní společnost projevuje až nebes se dotýkající toleranci (a zabeďněnost) sledováním reklamy, v níž jste ujišťováni, že když pozřete několik tobolek doplňku stravy Clavin Platinum, jste *mužem hned*. No pánové!

V takové společenské atmosféře je skoro hrdinstvím hájit se zdravým a nepokřiveným názorem. Chlap je samozřejmě chlapem zejména pro jiné charakteristiky.

Muž, tedy sebevědomý, poučený a duchapřítomný muž asi těžko zvolí zlatokopku, která má oči hlavně pro jeho MTZ⁷, byť by byla jakkoli ztepilá. I tady budou současní vztahoví specialisté hlásat, že je to pro ni vlastně logické a legitimní jednání mající své kořeny v minulosti, kdy se žena snažila o materiální zabezpečení svého potomstva, a proto hledá někoho movitého (i nemovitého).

⁷ materiálně technické zabezpečení

Jenže přátelé, materiál je dost pomíjivá hodnota. Co pak? Co udělá ona, až materiál dojde, přepřáhne...? No fuj!

Ale samozřejmě, že žena hledá pracovitého, zodpovědného a důsledného partnera schopného se postarat a vyřešit problém, ale pouze jako součást jeho kvalitativně hlubší a bohatší charakteristiky. Zaměření se pouze na jednu stránku jeho osobnosti (ať už je mimochodem jakákoli) ukazuje na *mrzáckou* povahu takové ženy. Přirozeně obráceně to platí také.

Nemusíme si dopodrobna ukazovat, že nekuřák sotva strpí kuřačku, a to ne ani pro tu zapálenou cigaretu a nikotinový odér, což jsou jenom symptomy její defektní povahy: touha vypadat jako dospělák a skrývat se za propálená gesta, neschopnost odstranit zlovyk, nebo třeba nedostatek vůle pozdržet uspokojení až do chvíle v soukromí.

Pracovitá, pořádkumilovná, čistotná a praktická žena by asi nemusela zrovna kývnout na partnerský vztah bohémovi, po kterém všude zůstávají stopy jeho ega vznášejícího se nad zemským povrchem s pocitem vlastní výjimečnosti, nepoužitelnému to trubci, naprosto odpoutanému od takových zbytečných přízemností, jako jsou dodržování hygieny a elementárního pořádku ve společném obydlí, zachovávání nočního klidu nebo pomoc manželce s nákupem.

Normální a nezdeformovaný chlap zcela jistě nespojí svůj život s ženou, která (byť to umně zakrývá) lační po moci v roli funkcionářky vrcholného orgánu parlamentní politické strany.

No a podobně tak kultivovaná, zdravě duchovně založená a rozumná žena, vědoma si své role, se nevydá na celoživotní procházku ke společnému a nekonečnému bloudění (a blouznění) se stoupencem jakékoli náboženské doktríny.

Je ještě mnoho daleko méně znatelných, avšak neméně závažných příčin, proč se radši nepárovat.

8

Přece jen uvedu ještě jeden až klasický příklad, velmi vhodný pro svoji názornost, ale také tím, že v něm nefiguruje jeden horší a jeden lepší, a že oba mohou být odpovědní a vyzrálí lidé připraveni na kvalitní a trvalé partnerství.

Ale s někým jiným.

Mám na mysli muže 165 cm a 68 kg a ženu 185 cm a skoro 90 kg, nebo muže celkově drobnější postavy vedle ženy sice stejně vysoké, ale dramaticky mohutnější. Opravdu tolikrát jsem v podobných situacích slyšel, no co co, když se mají rádi...

Rádi se mít mohou. Ale životními partnery, kde od ženy i od muže očekáváme, že budou plnit své přirozené role, by se stát neměli. Oni sami by to neměli dopustit. A pokud opravdu jsou dospělí a moudří, také nedopustí.

Ona přece touží po muži silném, po pravici, která ji ochrání při nebezpečí. Chce po něm také zastání v případě sporu s okolím. Chce, aby byl schopen vyřešit problémy. (Také by možná ráda, aby ji nosil na rukou, nebo aspoň přenesl přes práh.)

On si zase jistě představuje, že svoji půvabnější a slabší polovičku bude ochraňovat, a že ve vztahu to přece bude spíš on, který táhne vůz. (A také by si ji mohl odnést na milostné lůžko.)

To vše jsou dost důležité věci a mají fungovat po celou dobu jejich partnerství (snad mimo ten transport v náručí), ale asi je nebude možné dost dobře realizovat. On ji prostě neunes. Nevytáhne ji topící se z vody, neodtáhne ji z hořícího domu, nezachytí ji padající z žebříku apod. Sotva ji také ochrání v případě jiných, například společenských konfliktů. Konečně bude-li pro nějakou práci zapotřebí opravdu silového zásahu a napření hmotnějšího člověka, kdo půjde...?

Tento handicap lze v praktickém provozu partnerství většinou nějak překonat. Ale co jen tak nepřekročíte, je to, co oba mají stále v hlavách. A totiž že jistá ne nepodstatná pohlavní role není plněna a naplnit ji nebude možné. Je to trvalý zásek do zdravého partnerství. Do psychiky obou partnerů, neboť s sebou stále vlečou, *není to ono, něco tomu chybí*.

A navíc – nemusí se to týkat pouze této konkrétní situace. Pokud tělesné dimenze vykazují ještě další související *nevhodné* znaky, bude mít muž stále před očima obraz spíš dominantně mohutné maskulinní postavy své ženy, a naopak žena zase submisivně feminní tělo svého oproti ní subtilnějšího muže. To je sotva dobrý vklad do začínajícího zdravého vztahu.

Nemálo lidí bude ovšem toho názoru, že na tom přece nezáleží. Ano, deformované myslí na tom nesejde.

Proto je ukázkou moudrosti a zdravého úsudku do takového vztahu nejt. A mít se rádi dál. Lidé dospělí, duchapřítomní a zodpovědní by takovou slabost při výběru vhodného partnera pro život projevovat neměli.

A kdyby přece?

Pak to nejsou ti zralí, vyrovnaní a k moudrosti krácející lidé.

Ale každý přece dělá chyby.

To ano, ale chyby docela jiné kategorie. Ve výběru vhodného životního partnera může mít chyba až osudové následky. Proto lidé nepřipravení a nezralí by se přinejmenším prozatím neměli do párového vztahu pouštět.

A když se přesto chtějí párovat?

Pak jsou bohužel (vzdor dospělému věku) nedospělými dorostenci a není jim pomoci.

Někdy se setkáte s partnerstvím, kde oba jsou vrcholovými sportovci, oba jsou herci, oba tančí balet, nebo jsou lékaři, vědci,

právníci nebo učitelé. Možná si pomyslíte, že to není zase tak špatný nápad postavit základ svého perspektivního vztahu na profesní kompatibilitě.

No, je to jejich volba. Jenže tato partnerství by se minimálně se stejnou výtežností mohla klidně uskutečnit i ve formátu muž/muž a žena/žena. Obsazení muž/žena v takové konstelaci nemá moc prostoru pro naplňování, pro rozvoj, obdarovávání, zušlechťování a vzájemné obohacování. Tedy k tvorbě radosti, pocitu štěstí a unikátnosti každé osobnosti v průběhu společného života.

Vybrali si model, který sice eliminuje mnoho potenciálních problémů, ale zase není nijak moc tvořivý a bohatý. Tito lidé vědomě zúžili koridor, kdy mohou realizovat přirozené partnerské aktivity tím, že jej do značné míry zaplnili svojí profesionální činností. Je postiženo mužské a ženské vzájemné doplňování (pomocí protipólů) a do značné míry i eliminován zážitek z poznání nových obzorů. Kvůli shodným zájmům může takový vztah trpět nedostatkem dynamiky.

Někteří říkají, že všechny uvedené vlastnosti takový vztah mít může. Jen opakují, že pro něj není optimální předpoklad a takové obsazení mu nenabízí tolik prostoru. Takový vztah připomíná dvě ozubená kola, která do sebe nezapadají, ale střetávají se hroty svých časem obroušených zubů.

Pozitivem nepokřiveného a zdravého párového vztahu vzniklého výběrem vhodného partnera je absence rozvodů, žádné odcházení za hlasem svého (jeho/jejího) srdce, opouštění a pocitu opuštění, nijaké dramaticky děsivé situace pro děti, kterým se hroučí jistota domova, nepřítomnost skutečně obludného množství neslučitelných situací, které nelze vyřešit ani při nejlepší vůli

obou partnerů. Proto vhodný partner je předpokladem společné radosti, vědomí naplnění a vzájemného pochopení a porozumění.

Určitě ale nesmíme zapomenout na fyzické milování, které jako následek přátelství, sounáležitosti a pohody má nesrovnatelně hodnotnější úroveň, než trvalým a kvalitním vztahem nepodložené (pouze k uspokojení těla) souložení. Uspokojení z takové intimní blízkosti je intenzivnější, hlubší a úplnější. Takový pár, i každý z partnerů samostatně, znamená obohacení a prospěch svému okolí i společnosti jako celku.

Důsledky zanedbání a nezodpovědného přístupu při výběru vhodného partnera jsou týmiž důsledky, ke kterým vede pokřivenost lidské mysli, zdeformovaný žebříček základních lidských hodnot a celkově nezdravý způsob života (není řeč o stravování a životosprávě).

Tyto důsledky nemá smysl nijak zvlášť popisovat, můžete je dnes a denně vídat kolem sebe. A pravděpodobně i zažívat. Vedou k nespokojenosti, zhrzenosti, zahořklosti, k rezignaci, celkové frustraci a k pasivitě, nebo nezřídka až ke zlosti. V tomto negativním stavu navíc lidé pouze nesetrvávají, jeho povahou je neustálé zesilování a sycení jeho aktuální charakteristiky – zhoršování.

Co pak očekávat od takových lidí...

Popření důležitosti zaměřovat se na kompatibilitu (vhodnost) budoucího partnera tak vede zpravidla k tragickým, bolestivým a vesměs smutným koncům. A tohle všechno způsobuje nezralost, nedbalost, pokřivenost názorů a životní filozofie obecně. Prostě hloupost, nadutost a slepota.

9

Proč o tom všem vlastně mluvíme, nejsou snad lidé této planety většinou spárovaní? Skoro každý přece „někoho má“, nebo bude mít. Ale jsou ty vztahy postavené na zdravém základě? Jsou šťastné a spokojené? Mají dlouhé trvání? Jsou partneři v nich přesvědčení, že se nacházejí v tom nejsprávnějším stavu, na tom nejsprávnějším místě a s tím nejvhodnějším člověkem? Máme zde standardně nepokřivená partnerství prospívající svému okolí a společnosti obecně jako inspirativní a obohacující prvky?

Není snad situace taková, že stále víc lidí partnera opouští? Že stále víc lidí je singl? Nestřídají lidé partnery dnes nějak příliš často a stále častěji? Nestěžují si snad ženy na muže, a ti zase na ženy, plní nespokojenosti a frustrace? Nejsme snad svědky toho, že stále hledají někoho jiného, nebo nakonec raději zůstávají sami?

Přesto někteří namítají, že *jim* se daří, *oni* jsou v pohodě a lidská společnost na této modrozelené skoro kulaté planetě je – někde víc, někde méně – celkem vzato v normě. A že to, o čem tady celou dobu mluvíme, je irelevantní.

Jistě jste se už mohli setkat s tím, že lidé dlouhodobě zavření v nápravném zařízení měli velký problém při návratu do svobodnějšího prostředí mimo vězeňské zdi. A že některým se vůbec na svobodu nechce, protože by zcela přišli o svoji dosavadní identitu a v novém prostředí si nejsou schopni novou vybudovat a vůbec se zorientovat.

Možná jste také už slyšeli o nemocných, kteří v okamžiku, kdy jim doktor sdělí nepříjemnou diagnózu, by se dušovali, že oni vlastně nemocní vůbec nejsou, a že lékařskou péči rozhodně nepotřebují.

To je přece známá věc: člověk je ustrašený a v silné defenzívě, má-li opustit staré a vykročit k novému, byť by nové poskytovalo

nesrovnatelně vyšší úroveň, hloubku a kvalitu života, a opuštěním starého by zároveň vyřešil nejednu nepříjemnost. Ale to on nevidí. Spravedlivé je říct, *nechce* vidět. Kdysi jsem si taky myslel, že vidět *nemůže* nebo nějak *není schopen*, ale tak to není. Nechce! Což vám pochopitelně nikdo z nich takhle přímo a srozumitelně nepřizná.

Jako od narození slepý, jenž ani kategorii *vidět* nezná, a proto i popírá, že by něco takového mohlo existovat, včetně všech obrazů prostřednictvím zrakového vjemu přístupných. (Je to jen přír. m.)

No tak já naopak s očima doširoka otevřenýma a optikou toho, co o celé této věci vím, a také – a to je velmi důležité – tváří v tvář tomu, s čím mohu porovnávat (a všichni by mohli!), nejsem ze stavu tohoto světa a jeho obyvatel zase tak odvázaný.

K tomu bych jen poznamenal, že si o sobě vůbec nemyslím, že bych byl zamindrákovaný a zklamaný svým životem. To, čím se zabývám (hudba a psaní písňových textů, pedagogická činnost, fotografování, grafika a obrazy, informační technologie apod.), umím a dělám to zřejmě dobře a úspěšně, když to pozitivně hodnotí i mé okolí. Ale že se mi zrovna daří, a že nelítám z průšvihů do průšvihů, neznamena zrovna zavírat oči hned před vším tím, co nefunguje a o čem si tady dokola povídáme. Zejména, když vím, že východisko existuje.

Nicméně třeba si přese všechno říkáte, že vás se to určitě netýká. K čemu potom tento trochu *alternativní* text? Vždyť vy přece žijete spořádaně se svým životním partnerem a máte se rádi a vychovali jste děti a jste všichni *živi a zdraví* a docela spokojeni.

Ale jo, může být.

Třeba právě vy jste mužem, který stojí vždy za svojí ženou, který ji chrání, a již poskytuje tolik potřebnou podporu, ochranu

a jistotu. Mužem, jenž nesní o jiné, nebo prostě jenom nespekuluje, kde zase zaskórovat. Který neuvažuje ji nikdy vyměnit a nahradit jinou, protože si uvědomuje, že jen a jen ona je pro něho tou nejvhodnější. Se svojí ženou nesouloží, ale se s ní miluje. Třeba právě vy jste tím, o kterého se ona může vždy opřít a vidí ve vás napořád toho jediného.

Neboť třeba právě vy jste ženou, která nepropírá svého partnera s kamarádkami s takovým despektem a takovými výrazy, že je vůbec divu, proč s ním vlastně žije. Ženou, která neflirtuje s jiným a ve svých snech jinému nepodléhá. Tou ženou, která v každé situaci stojí za svým mužem, respektuje jej, ctí ho a oceňuje, pečuje o něj, a nelamentuje neustále nad tím, *proč jsem si, já nešťastná, nevzala raději Pištu Hufnágla!*⁸

Třeba opravdu jste zrovna vy těmi vyzrálými, duchaplnými, otevřenými, vzdělanými a k moudrosti spějícími partnery, jež jsou svému okolí povzbuzením a ukázkou pevného a obohacujícího soužití, o němž nikoho ani nenapadne zapochybovat, zda bude v této podobě trvat tak dlouho, kam až jen lidská představitost je schopna dohlédnout.

Možná právě vy vzájemně respektujete svoji jedinečnost, ochraňujete svobodu a názor druhého a jste schopni vyjadřovat a sdílet i pozitivní emoce. Možná skutečně jste to právě vy, kteří se chováte dospěle a naplňujete nepokřivený a zdravý model přirozeného partnerství mezi mužem a ženou.

Může být, proč ne.

Nebyli byste ale právě vy tou výjimkou dokazující smyslnost, relevanci a opodstatnění tohoto pojednání?

Přemýšlejte o tom.

⁸ replika Gábi Smolíkové z maďarského televizního seriálu Rodina Smolíková

Jsou mezi námi takoví jedinci? Máte za to, že mluvím z cesty? Že takové věci neexistují a takoví lidé nejsou? Nezdá se vám to? Nevěříte tomu? Anebo byste takovými chtěli být?

Můžete. Prostě buďte! Takhle jednoduché to je.

10

Celá ta debata okolo partnerství má mimo jiné zásadní dopad i do ostatních oblastí života, neboť partnerství je pouze jednou z disciplín *veškerého lidského sportování* – je tedy i o úrovni kultury lidské společnosti obecně.

Může vás dokonce napadnout, že nic takového, jako je výběr vhodného budoucího partnera, vlastně ani neexistuje, že takoví lidé nakonec opravdu po světě nechodí, či že snad ani takoví být nemohou. Že je to prostě jenom takový nějaký idealismus.

Tak vy, co si tohle myslíte, jste na sebe právě prozradili, že uvažujete pouze a jen tělesně, materialisticky. A proto jednoduše nemůžete fakt o nepokřiveném a zdravém modelu párování a přirozeného partnerství mezi mužem a ženou pochopit – a tedy ani přijmout.

*Poklad, který zatím dosud nikdo nenašel,
ještě nepřestává být pokladem.*

Povím vám, jak to je. Nic jako idealismus neexistuje!

Iluze ano. A kolik je těch, co se jí opájejí! A tito samí mají plná ústa odsudku o idealizmu. Iluze ale není právě teď naše téma.

Nic není ideální, nic není ani idealistické.

Faktem však je, že jsou věci dobré a nedobré, zdravé a nezdravé, pokřivené a nepokřivené, správné a nesprávné, věčné a dočasné, příjemné a nepříjemné a také – vhodné a nevhodné nebo slučitelné a neslučitelné. To je skutečnost. Na nás je provést výběr. Výběr cesty, břehu, pólu, názoru, partnera...

Opravdu mnozí lidé rezignují na chození po správných cestách svého bytí a bagatelizují odpovědnost, pracovitost, pečlivost, spravedlnost, důslednost, kultivovanost, duchaplnost, velkorysost,

vstřícnost, skromnost, pokoru, podceňují výběr vhodného partnera pro dlouhotrvající vztah..., a všechno to, o čem se tady píše, zatlačují do pozadí a nálepkují jako idealismus.

Jste překvapení? Udivení? Jste rozčarování, naštvání, zklamání? Zmatení? Nebo je vám to jedno?

Proč tedy tyto věci a takové lidi nevidáte a nepotkáváte denně kolem sebe? Proč literatura ani filmy o nich nemluví? Proč to lidé považují za sny nesplnitelné, tedy idealismus? Někdy to nasoukali aspoň do pohádek...

No, co byste řekli! Když společnost je po několik tisíc let deformována egoismem valné většiny svých členů, co asi budou říkat, jak asi se budou chovat a co asi budou propagovat její protagonisté, odborníci, specialisté, poradci, hlásné trouby, sdělovací prostředky? A dokonce i ti malí, bezejmenní. Lišit se názorem, nebo lišit se vůbec, by je totiž rychle odsunulo na okraj lidské společnosti, až by se vypuzení ocitli zcela mimo ni.

Jak to vím já? Mohu to vědět já? Může kdokoli jiný?

Co například poznání, že úvodní krok při seznamování dělá žena, že bez toho k ničemu nedojde, a že ona je ve skutečnosti tou, která rozhoduje, zda vůbec nějaký trvalejší intimní partnerský vztah začne.

Ale to není moje věta. To jsou pár desítek let vousatá slova obecně široce uznávaného manželského poradce a psychiatra doktora Plzáka⁹.

Může člověk vůbec poznat taková zákoutí života? Ale jistě! Mnozí se domnívají, že ne, nebo také, že poznat není co.

Přesto – může – a měl by!

⁹ MUDr. Miroslav Plzák (1925 – 2010), český publicista, psychiatr, manželský poradce a propagátor nových metod v psychoterapii a poradenství

Všechny tyto věci a veškeré toto vědomí pochází ze zdroje, který je každému z nás k dispozici! Těm však, kteří tomuto zdroji nenaslouchají, odmítají jej, nebo dokonce popírají jeho přítomnost, jsou zákonitě podobné informace cizí a nepřístupné, a nemá vůbec smysl jim vysvětlovat „jak to vím“. Vlastně vysvětlovat cokoli. Oni ale nepřiznají, že jsou mimo, a budou sverepě tvrdit, že nic takového neexistuje (= idealismus). Slepý slunce nevidí, ale ono přesto existuje. Není to otázka víry.

Jak to vím, je prostě zbytečná otázka. Je úplně malicherné zkoumat, jak jsem k těmto informacím dospěl a jak ony doputovaly ke mně. Stejně tak je nepodstatné, jak se teď ocitají před vámi. Hlavní je, že tu jsou.

Klidně je vnímejte jako šum listů ve větvích, píseň větru prohánějícího se po lukách, tajnosnubný šepot vln na pokojné řece, anebo je také můžete považovat za poselství nebo volání z jiného světa, nebo je vnímat jako ozvěnu jiného, souběžného časoprostoru. Proč ne. Není vůbec důležité, odkud a kudy se tahle zpráva k vám dostala, ale že jste ji zaslechli. Zachytili. Ucítili. A je nyní jenom na vás, jak s ní naložíte.

Slunce můžete spatřit! Všichni mohou!

A pak – přebývat v jeho svitu a čerpat z jeho blahodárné energie. Rozpoznávat barvy světa a života sycené jeho světlem. Můžete být dospělí, oduševnění, kultivovaní, zodpovědní, citliví, empatictí, vtipní, zábavní, přitažliví... Všechno tohle, a daleko víc, dohromady můžete. Lze být takovými, aby párování a partnerské vztahy byly spokojené, naplňující, hluboké a trvalé. Nepokřivené a zdravé. Jen otevřít oči a – takovými být.

Aby se výsledek vaší snahy být dospělou, kultivovanou a všestranně povahově bohatou osobností v partnerském vztahu projevil, *musíte* být ve vztahu s někým, kdo je schopen vaši hodnotu

a úroveň rozpoznat a ocenit. Proto je tak nesmírně důležité vybírat pozorně, pečlivě a odpovědně. Prostě při volbě vhodného partnera nepodsekhnout.

Frustrace, stále narůstající v takovém vztahu, kdy sice vy jste sebevědomá a poučená bytost, která dodržuje pravidla párového soužití, ale druhá strana o tom nic moc neví, a nadto se tváří, jako byste naopak vy byli ti podivní a *nenormální*, je nesnesitelná. Je pak přirozenější, korektnější a jistě i zdravější volbou – navíc neskonale osvobozující – nemít vedle sebe nikoho takového.

~ ~ ~

Tento esej nebyl napsán proto, abych se činil důležitým a viditelnějším. Je mi jen líto, jak to tady vypadá, a jak lidé z nedostatku uvědomění si sebe sama, z nedostatku vědomí vlastní vnitřní hodnoty a duchovního naplnění uhýbají k snahám o maximalizaci kvality a kvantity výtobytků hlavně materiálních na pole toliko vědeckého a technologického pokroku.

Jenže skutečně je místo, kde nepokřivený a zdravý model párování a partnerství je běžným projevem a kde jsou lidé, kteří jej denně žijí a naplňují. Proč se tedy o to nepokusit taky.

Aspoň se podle toho snažím jednat, víc pro tu věc udělat nemohu. Nikoho nepoučuji, sám se stále učím. Vnímat, rozumět, chápat a třeba i přijímat a náležitým způsobem reagovat.

Dívám se kolem sebe a pouze dosvědčuji.

Co jsem spatřil – a co vidím.

Co jsem uslyšel – a čemu stále naslouchám.

Co jsem poznal – a čemu již napořád mohu rozumět.

Co jsem zažil – a co zde, aspoň uvnitř sebe, prožívám stále.

Je to svědectví napsané pro vás.

Dalibor Mašek 2018
<https://www.dalibormasek.cz>